

ДРОФА́НЬ Анатолій Павлович (17. 11. 1919, містечко Ічня, нині місто Черніг. обл. — 25. 05. 1988, Київ) — прозаїк. Член СПУ (1958). Закін. Київський

університет (1945). Працював у ред. г. «Молодь України», «Колгоспне село», ж. «Україна» (усі — Київ). Друкувався від 1945. Автор зб. оповідань «Журка із Сонцеграда» (1956), «Іменини» (1957), «Троянди» (1963), «Альбїон» (1967), «Земля для квітів» (1968), «Сонцелюби» (1979); повістей «Коли ми красиві» (1962), «У кожному камені — іскра» (1971) та «Біла криниця» (1975); істор. роману з часів гайдамаччини «Таїна голубого палацу» (1978; 1989), істор.-біогр. роману про С. Васильченка «Буремна тиша» (1984); низки нарисів, крит. і публіцист. статей. У творах акцентував на сусп. призначенні людини, використовував місткі метафори, символи. У книжках для дітей «Про Барона, Мавру і Мале Вушко» (1959), «Коли я виросту» (1963), «Янехо» (1965), «Загадка старої дзвіниці» (1971; 1989) гол. мотивом є любов і бережливе ставлення до природи. Усі зазначені книги видано у Києві. Переклав з російської мови низку творів В. Біанкі, М. Алексєєва. Окремі твори Д. перекладено рос., білорус., груз., казах. та нім. мовами.

А. М. Соломко

Бібліографічний опис:

Дрофань Анатолій Павлович / А. М. Соломко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2008. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-21877>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).